

ESCENARIS

Maricel Chavarría

Torroella de Montgrí

No ens hauria de sorprendre, perquè ja és habitual en ell, però l'activitat de Jordi Savall aquest agost és espectacular. D'escenari en escenari i amb diferents repertoris –ja sigui al Festival de Música Antiga de Poblet, on va presentar fins i tot un programa inèdit, o clausurant el Festival de Música Antiga dels Pirineus–, el mestre gambista converteix en veraç la seva recurrent afirmació que “fer música és un moment de descans”. I el d'ahir a la nit a l'Espai Ter, cloent amb magnificència el Festival de Torroella de Montgrí, va ser sens dubte un d'aquests moments. Savall i Le Concert des Nations van gaudir i van fer gaudir d'un d'aquells plàcids i incomparables moments de *descans*.

I així va arribar al públic, que, feliç, havia deixat a les portes de l'auditori la generosa tempesta i els inestables 20 graus de l'exterior. Ah, que tranquil·la que deu respirar a l'agost la direcció d'aquest certamen... mentre que en altres cites com Cap Roig o Peralada ha calgut implorar al cel perquè no ploqués. Jordi Savall brindava a l'audiència aixoplugada l'última d'aquestes vetlles *en rouge* –per l'intens color de les parets de l'escenari, d'una resina molt econòmica i amb bon resultat acústic, segons explica Josep Lloret, l'ànima del Festival de Torroella–, per les quals han transitat enguany amb factura inoblidable l'orquestra Europa Galante, dirigida per Fabio Biondi, o l'Akademie für Alte Musik, també amb un repertori del barroc italià –llàstima– en lloc d'alemany. Savall, per la seva banda, s'ho jugava tot al francès. O gairebé tot, tret dels germànics Carl Philipp Emanuel Bach i Telemann.

Amb un programa titulat *Les goûts réunis* –en realitat una col·lecció de deu concerts publicats el 1724 per François Couperin en els quals es fusionen l'estil musical francès i l'italià–, Savall i Le Concert des Nations van fer un recorregut per l'esplendor del barroc francès, la seva subtils, refinament i exquisit, que van acabar barrejats amb l'apassionat

El mestre gambista captiva el públic de Torroella amb una exquisida dosi de barroc francès; l'any que ve, més i concentrat a l'agost

Dels afectes i les malenconies de Savall

Jordi Savall i el violinista Manfredo Kraemer a l'escenari de l'Espai Ter

i extravertit estil italià, que, malgrat les resistències, va acabar penetrant, creant aquests gustos reunits.

Aquesta festa amb què Savall tornava als seus orígens més excel·sos va començar amb els aires cerimonials del pare de l'estil francès, Jean-Baptiste Lully, i la seva *Marche pour la cérémonie turque*, seguida de Monsieur de Sainte-Colombe, sens dubte un ésser creat per justificar la meravella de la seva música, ja que no se'n sap gaire més, a part que tenia dues filles amb les quals oferiria concerts. I va arribar després Couperin, l'altre puntal de la música francesa. Tots els ingredients de sentiments, malenconies i afectes són en aquests repertoris íntims i personals, però també cortesans, darrere dels

Sentits aplaudiments per a Savall en la cloenda del certamen de l'Empordà amb Le Concert des Nations

quals s'amaga Marin Marais, que va portar a Savall de la mà a *Tous les matins du monde*, que va impulsar definitivament la seva carrera a França, país on ja és un ídol absolut...

Savall va assolir el descans en plena glòria amb l'innovador Telemann. I faltaven per arribar altres peces de Rameau, Carl Philipp Emanuel Bach i Jean-Marie Leclair, però el verí ja havia fet el seu efecte. Transportat, ferit pel vermell hipnòtic de l'escenari que envoltava la calidesa que emana el personatge de Savall, el públic que va assistir i va viure ahir a la nit a l'Espai Ter va tenir clar on se l'espera l'estiu que ve.

Interessat ara a diversificar-se, el Festival de Torroella –que l'any vinent té intenció de centrar tota la programació al mes d'agost– ja no serà aquell certamen de grans revelacions de la música antiga, aquella porta per on entraven a Espanya per primera vegada intèrprets que després es menjaven el món –Philippe Jaroussky, per posar un exemple–, però el coixí ja està fet. I el públic sembla que sap el que té.●

Torroella puja a 13.500 espectadors

■ El Festival de Torroella, que l'any passat va tancar la seva 33a edició amb més de 9.000 espectadors (3.000 més que l'edició anterior gràcies a la inauguració de l'Espai Ter), ha augmentat aquest any de nou l'afluència fins a situar-se en els 13.500, amb una mitjana d'ocupació del 87,7%. La corba ascendent respon no tant al fet que l'auditori hagi disposat aquest any totes les seves butaques

(no se solen ocupar totes 635), sinó a l'aposta paral·lela pel jazz en el nou Festival l'Estartit, així com als concerts familiars i a les propostes participatives i gratuïtes, com ara aquest Fringe que ha convidat 130 joves músics a oferir les seves propostes per diferents espais de la localitat.

La directora del certamen, Montse Faura, valora positivament aquesta diversificació

de públics i sobretot el fet que “la mitjana d'edat hagi baixat, fins i tot en la clàssica”. Dels 15 concerts de pagament a l'Espai Ter cal destacar l'èxit d'Europa Galante amb Fabio Biondi o de l'Akademie für Alte Musik Berlin, mentre que a l'Estartit, d'entre els cinc concerts de pagament, van brillar el de Preservation Band, Avishai Cohen i Jerry González, amb altres estrelles del latin jazz.

CRÍTICA DE ROCK

Temperament

Conor Oberst

Lloc i data: Apolo (20/VI-II/2014)

RAMON SÚRIO

Programar un dels seus *caprichos* en ple mes d'agost era arriscat i la sala Apolo només va registrar mitja entrada, però la visita de Conor Oberst es va saldar amb un èxit artístic que els seus fans van agrair. El prolífic cantautor de Nebraska, també conegut per la seva feina amb Bright Eyes i la Mystic Valley Band, va venir a estrenar el nou àlbum *Upside down mountain*, que ha editat al prestigiós segell Nonesuch. Ajudat a la pro-

ducció per Jonathan Wilson, l'esperit Costa Oest sobrevola en unes cançons en les quals, com en les inicials *Time forgot* i *Zigzagging toward the light*, predominen els tons agredolços enribeïts per elegants cors i solos de guitarra, aquests últims proporcionats pel polivalent Taylor Goldsmith, líder del grup californià Dawes, que va exercir de teloner i de banda d'acompanyament de Conor Oberst.

Les repesques de Bright Eyes van ser especialment celebrades, unes cançons que fugen del to *americana* habitual per acostarse al melodrama a *We are nowhere and it's now* i fins i tot al pop barroc de caires sinistres en *Hit the switch*, amb un so sintètic de

captivador crescendo.

Oscil·lant dels mitjos temps a les balades, com la nova *Artifact # 1*, sempre va manar la seva personal i inflamada veu, que es va alternar amb les guitarres acústica i elèctrica per assegurar-nos només en una ocasió al teclat. Aquesta tasca la va deixar per a Tay Strathairn, que es va lluir a l'orgue en el moment més àlgid de la nit, durant el gran final que va suposar *I got the reason # 1* i la seva intensitat cuinada a foc lent per uns puntejats en la tradició del millor Neil Young.

Oberst va mostrar el seu gran temperament brodat un concert que va tenir el seu moment més màgic en el bis amb *Lua*, un tema de Bright Eyes interpretat a duo amb Taylor Goldsmith, que va recordar la versió que va fer al costat de Gillian Welch en el disc benèfic titulat *Dark was the night*.●

Ullate clausura Porta Ferrada amb 'Samsara'

BARCELONA Redacció

El Festival de la Porta Ferrada de Sant Feliu de Guíxols abaixa avui el teló amb un treball del coreògraf Víctor Ullate titulat *Samsara*, una peça sobre la vida i la mort –en algunes doctrines orientals, *samsara* designa el cicle de transmigracions o renaixements de l'ànima causats pel *karma*–, en què l'artista s'alimenta dels viatges que ha realitzat per Egipte, l'Iran, la Xina, l'Índia, el Japó o el Nepal.

Després d'haver portat clàssics com *Coppelia*, la companyia de Víctor Ullate recalca de nou al festival de l'Empordà amb aquesta proposta radicalment diferent, i pren la dansa en la seva forma més primitiva i orgànica tot brin-

dant un cant a la vida, alhora que una mirada crítica a les societats repressives.

“La dansa m'ha servit de nexa entre cultures dispars per aportar pinzellades de ritme, bellesa i crítica social a la situació d'aquest conjunt de països que he visitat al llarg de tants anys i el record i influència dels quals han marcat la meua vida”, assenyala-va el mestre en presentar aquesta peça del 2011.

L'escenografia, de Paco Azorín, ha estat construïda als tallers de Sant Cugat, i la música és un collage de ritmes ètnics que marquen moviments tribals, directes i nets. La peça en escena mou fins a 25 ballarins: des dels solos subtils fins als números d'impacte amb tot el cos de ball.●